

اول ماه مه : پرتوان باد جنبش کارگری

اول ماه مه امسال در شرایطی فرا می رسد که انقلابات توده ای در کشورهای شمال آفریقا و خاورمیانه که زمانی مامن و جایگاه راحتی برای سودآوری شرکتهای بزرگ امپریالیستی بودند شروع شده و هم اکنون مبارزه انقلابی مردم در لیبی و یمن و سوریه و اردن و عراق همچنان ادامه دارد. کشورهای سرمایه داری غربی با کمک مدیای قدرتمند و حتی نیروی نظامی شان به شدت در صدد سرکوب و یا منحرف ساختن جریان این انقلابات و بهره برداری از آن هستند. مردم تونس و مصر با کمک نقش رادیکال و انقلابی طبقه کارگر توانستند از شدت دیکتاتوری حاکم رهایی یابند ولی این انقلابات همچنان از زاویه دید زحمتکشان و طبقه کارگرپایان نیافته و ادامه دارد. این انقلابات با خواست ها و مطالبات رفاهی شروع شد که سالهاست با اجرای سیاستهای نئولیبرالی از زندگی توده های زحمتکش و کارگر این جوامع حذف شده است و تمامی بورژوازی رنگارنگ در این غارت و چپاول دست داشته است. امروز توده های مردم این جوامع به درستی دریافته اند که سرکاربودن هر بخش از بورژوازی به معنای حفظ وضعیت موجود و ادامه فقر و نابرابری بیشتر است. از اینرو است که از دید توده های زحمتکش، این انقلابات سیاسی، اول راه یک انقلاب تمام عیار اجتماعی است.

کارگران و توده زحمتکش در ایران نیز سالهاست که با سیاست های نئولیبرالی و نتایج اسفناک آن بر زندگی خود دست به گریبان هستند. مبارزه کارگران ایران بعد از یک دوره سرکوب وحشتناک و خونین در دهه 60، در دوره جدید (با شروع دهه 80) با اعتراض به همین سیاست ها پا به میدان مبارزه گذاشت و در این مسیر دستاوردهای باارزشی را کسب نموده است. تشکیل دو سندیکای شرکت واحد و هفت تپه و نیز برگزاری باشکوه اول ماه می در سال 88 و 89 با یک مانیفست تاریخی، را باید جزو این دستاوردهای بزرگ محسوب نمود.

امروز در غیاب یک جنبش متشکل و سازماندهی شده کارگری، رژیم سرمایه داری ایران دست خود را در هر نوع حمله و حمله ای به سفره کارگران و نیز به دستاوردهای مبارزاتی آنان باز می بیند. در سطح اقتصادی و رفاهی، حذف یارانه ها از زندگی توده زحمتکش جامعه و فتوای « جهاد اقتصادی » برای سفتتر نمودن کمربندها و بیکارسازی گروهی کارگران، عدم پرداخت حقوق و دستمزدها، تعیین دستمزدها تا سه برابر پایین تر از خط فقر، استثمار مضاعف زنان کارگرو... نمونه هایی از این تهاجم است. در سطح سیاسی نیز قلع و قمع نمودن فعالین و پیشروان کارگری، فشار به تشکلات موجود کارگری، تحمیل فضای اختناق و سرکوب و شکنجه بر سایر جنبش های اعتراضی، اعدام و کشتار زندانیان سیاسی و مردم بی گناه در زندانها، نمونه هایی از تهاجم گسترده رژیم برای زمینه سازی هر چه بهتر اجرای برنامه های نئولیبرالی می باشد. در این میان همه جناحهای رژیم چه آنانکه دستی در قدرت

دارند و چه آنانکه مغضوب واقع شده و از درگاه حکومت رانده شدند برسر اجرای این برنامه ها توافق کامل دارند و فقط بر سر تقسیم غنائم این غارت با همدیگر گلاویز شده اند.

در بطن چنین شرایطی است که طبقه کارگر برای بازپس گرفتن دستاوردها و نیز متحقق ساختن مطالبات رفاهی و آزادیخواهانه توده های زحمتکش این جامعه به صورتی متشکل بدون کوچکترین توهمی به هیچ کدام از جناحهای سرمایه داری ، پا به میدان مبارزه خواهد گذاشت و با برافراشتن مانیفست مطالباتی خود، همچون سال 88 و 89، اعتراضات توده ها را به سمت انقلاب و سرنگونی کامل این رژیم سوق خواهد داد.

در چنین موقعیتی است که اتحاد کارگران و عمل مبارزاتی مشترک در اول ماه می سال 89 ضروری است که ادامه داشته باشد. برای عقب نشاندن رژیم چاره ای جز تشکیل تشکلهای توده ای کارگری و اتحاد طبقاتی بین کارگران و زحمتکشان این جامعه وجود ندارد. در بطن این شرایط است که ما به ادامه کاری اول ماه مه سال قبل، بیش از پیش واقف می شویم . اول ماه مه امسال فرصت دوباره ای است تا آلترناتیو طبقاتی کارگران ایران به جلو صحنه بیاید و با تکیه بر این نیروی مادی عظیم بتوان تمامی آلترناتیوهای بورژوازی رانده شده از قدرت را کمرنگ و منزوی نمود. بورژوازی امسال با شعار « اتحاد طبقاتی کارگران و سرمایه داران» برای تخطئه مطالبات رفاهی توده ها پا به میدان گذاشته است. تنها کارگران با حضور پر قدرت و پرچم مطالباتی و مبارزاتی خود می توانند نشان دهند که تنها اتحادی که می تواند برای انسانهای این جامعه رفاه و برابری به همراه بیاورد اتحاد کارگران و زحمتکشان این جامعه است، طبقه کارگر است که می تواند رفاه و برابری اقتصادی و اجتماعی و نیز آزادیهای دموکراتیک را برای توده ها کسب و تضمین نماید .

پیش به سوی اتحاد طبقاتی کارگران

زنده باد انقلاب، زنده باد آزادی

سرنگون باد رژیم جمهور اسلامی سرمایه

زنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگران

کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد

مه 2011، اردیبهشت 1390

isask@comhem.se